SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 340/08-48

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej, zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti B. B., V., zastúpeného advokátom JUDr. V. M., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tos 54/2007 z 27. septembra 2007 takto

r o z h o d o l :

1. Základné práva B. B. podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tos 54/2007 z 27. septembra 2007 p o r u š e n é b o l o .

2. Krajský súd v Trnave j e p o v i n n ý uhradiť B. B. trovy právneho zastúpenia v sume 248,70 € (slovom dvestoštyridsaťosem eur a sedemdesiat centov) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. V. M., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. I. ÚS 340/08 z 30. októbra 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť B. B., V. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. V. M., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tos 54/2007 z 27. septembra 2007 (ďalej len „uznesenie z 27. septembra 2007“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Tp 130/2006 z 12. augusta 2006 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 47/2006 zo 7. septembra 2006 vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Naposledy bola v prípravnom konaní uznesením okresného súdu z 12. januára 2007 väzba sťažovateľa predĺžená do 9. mája 2007. Krajská prokuratúra v Trnave podala 13. apríla 2007 v predmetnej veci okresnému súdu obžalobu proti sťažovateľovi pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných látok a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona.

Okresný súd o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa rozhodol až uznesením sp. zn. 30 T 51/2007 z 15. mája 2007. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd o väzbe sťažovateľa rozhodol šesť dní po uplynutí lehoty väzby sťažovateľa, ktorá bola na základe rozhodnutia okresného súdu v prípravnom konaní predĺžená len do 9. mája 2007, čím podľa sťažovateľa došlo k porušeniu v sťažnosti označených práv. Uvedený podľa sťažovateľa *„nezákonný stav“* nebol odstránený ani rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 5 Tos 46/2007 zo 14. júna 2007, ktorým bola jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 30 T 51/2007 z 15. mája 2007 zamietnutá.

Sťažovateľ 22. augusta 2007 podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorá bola na hlavnom pojednávaní uznesením okresného súdu z 30. augusta 2007 zamietnutá. Jeho sťažnosť podaná proti uvedenému uzneseniu na hlavnom pojednávaní a neskôr doplnená písomne prostredníctvom jeho právneho zástupcu (podaním z 30. septembra 2007) bola uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tos 54/2007 z 27. septembra 2007 zamietnutá. Krajský súd sa vo svojich rozhodnutiach nezaoberal argumentáciou sťažovateľa, v ktorej poukazoval na porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru.

Zo skutkového stavu v predmetnej veci vyplýva, že od 9. mája 2007 do 15. mája 2007 *„absentuje rozhodnutie súdu o väzbe, čo s poukazom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj na právne názory vyslovené v rozhodnutiach Ústavného súdu pod sp. zn.: III. ÚS 271/06-34, I. ÚS 6/02-34, I. ÚS 204/05 alebo I. ÚS 217/05, je porušením základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 5 Ústavy a práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 5 ods. 1 Dohovoru. Ani rozhodnutie Okresného súdu v Trnave zo dňa 15. 05. 2007, vydané po 6 dňoch po uplynutí predĺženej lehoty trvania väzby, nemôže konvalidovať absenciu rozhodnutia súdu o väzbe.“*.

Podľa sťažovateľa je nedostatočné aj odôvodnenie uznesenia krajského súdu z 27. septembra 2007, vo vzťahu ku ktorému uviedol, že sa podľa neho opiera len *„o dôvody, ktoré boli obsiahnuté v rozhodnutí o mojom* (sťažovateľovom, pozn.) *vzatí do väzby. Týmito dôvodmi je, že som recidivista, ktorý bol v minulosti 7-krát súdne trestaný a výška trestu v rozpätí od 10 do 15 rokov. Treba uviesť, že vždy išlo len o drobnú majetkovú trestnú činnosť a samotná výška trestu sama o sebe ešte nemôže zakladať útekovú väzbu. K týmto dôvodom, ktoré ja považujem za neexistujúce, však počas celého prípravného konania ani v konaní pred súdom nepristúpili žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by preukazovali dôvody väzby tak, ako boli ustálené v rozhodnutí o vzatí do väzby. Som toho názoru, že dôvody, ktoré postačujú na vzatie do väzby, sa po dlhšej dobe stávajú nedostatočnými na jej ďalšie trvanie. Rovnaký názor bol prezentovaný aj Ústavným súdom SR v náleze pod sp. zn.: III. ÚS 128/05. Týmito skutočnosťami sa taktiež súdy oboch stupňov*

vôbec nezaoberali.“.

Vzhľadom na uvedené podľa sťažovateľa uznesením okresného súdu sp. zn. 30 T 51/2007 z 30. augusta 2007 a uznesením krajského súdu z 27. septembra 2007, ktorým rozhodli o jeho ďalšom ponechaní vo väzbe, bolo porušené jeho základné právo zaručené čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a právo zaručené čl. 5 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že uznesením krajského súdu z 27. septembra 2007 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj právo podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru, zrušil uznesenie sp. zn. 6 Tos 54/2007 z 30. augusta 2007 (správne malo byť uvedené uznesenie z 27. septembra 2007, pozn.), prikázal krajskému súdu neodkladne ho prepustiť z väzby na slobodu a priznal mu náhradu trov konania.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti sťažovateľa podaním doručeným 27. novembra 2008 vyjadril krajský súd a uviedol: «*Sťažovateľ v skutočnosti namieta porušenie svojich základných práva už rozhodnutím Okresného súdu Trnava sp. zn. 30T 51/2007 z 15. 5. 2007 a rozhodnutím Krajského súdu Trnava sp. zn. 5 Tos 46/2007 zo 14. 6. 2007 pretože Okresný súd v Trnave citovaným rozhodnutím rozhodol šesť dní po uplynutí lehoty jeho väzby, ktorá bola na základe rozhodnutia Okresného súdu Trnava v prípravnom konaní predĺžená len do 9. 5. 2007.*

Svoju argumentáciu, v ktorej poukazoval na porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru, uplatnil až v žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu o ktorej Okresný súd v Trnave rozhodol dňa 28. 8. 2007.

Okresný súd Trnava sa v napadnutom uznesení touto argumentáciou sťažovateľa zaoberal, keď v rozhodnutí zo dňa 28. 8. 2007 okrem iného uviedol „rozhodnutie o väzbe v prípade obžalovaného bolo vykonané v súlade so zákonom. Jeho väzba v prípravnom konaní bola po celý čas pokrytá súdnym rozhodnutím a pred jej uplynutím podal prokurátor dňa 13. 4. 2007 na súd obžalobu. Podanú obžalobu súd bez meškania predbežne prejednal tak, ako mu to ukladá ust. § 243 ods. 1 Tr. por. a na tomto predbežnom prejednaní rovnako

v súlade s ust. § 244 ods. 5 Tr. por. rozhodol o ponechaní obžalovaného vo väzbe. Predbežné prejednanie obžaloby súd uskutočnil na verejnom zasadnutí, pri ktorého nariadení a uskutočnení dodržal zákonný postup, rešpektujúc najmä práva obžalovaného na obhajobu. Postup súdu pri rozhodovaní o trvaní väzby obžalovaného po podaní obžaloby bol v súlade so zákonom tak, aby o jeho väzbe rozhodol bez meškania a spôsobom ustanoveným v zákone. Pokiaľ ide o obhajobou citovaný nález ústavného súdu a v jeho odôvodnení vyslovený právny názor, treba poznamenať, že v tomto prípade išlo o aplikáciu odlišných právnych noriem Trestného poriadku platného do 31. 12. 2005. Konkrétne okolnosti citovaného prípadu, vzťahujúce sa na rozhodovanie súdu o väzbe, sa nedajú bez ďalšieho automaticky aplikovať na aktuálne prejednávanú trestnú vec obžalovaného B. B.

V podanej sťažnosti proti uvedenému uzneseniu Okresného súdu v Trnave argumentoval najmä tým, že väzobné dôvody ako boli ustálené v predchádzajúcich rozhodnutiach o väzbe už odpadli, pretože na hlavných pojednávaniach nebol vyprodukovaný jediný dôkaz, ba ani domnienka, že by mal ujsť alebo sa skrývať a ani nemožno ustáliť, že by nájdené množstvo návykovej látky predstavovalo väčší rozsah, a teda v danom prípade odpadávajú obidva dôvody väzby.

Krajský súd v Trnave sa rozhodnutím zo dňa 27. 9. 2007 sp. zn. 6 Tos 54/2007 zaoberal jeho argumentáciou, pričom poukázal na dôvody rozhodnutia súdu I. stupňa, s ktorými sa stotožnil a ďalej uviedol, že je nesporné, že v osobe obžalovaného ide o recidivistu, ktorý bol v minulosti 7-krát súdne trestaný za rôznu trestnú činnosť, pričom v súčasnej dobe je stíhaný za obzvlášť závažný zločin, za ktorý je ustanovená trestná sadzba v rozpätí 10 až 15 rokov. Vzhľadom na osobu obžalovaného, ako aj charakter trestnej činnosti, ktorej sa mal obžalovaný dopustiť a túto mal spáchať závažnejším spôsobom chovania vo vzťahu k viacerým osobám, má aj odvolací súd za to, že ide o konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu, že obžalovaný by sa po prepustení z väzby na slobodu skrýval, prípadne ušiel, ako aj pokračoval v páchaní trestnej činnosti.

Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na to, že od 9. 5. 2007 do 15. 5. 2007 absentuje rozhodnutie súdu o väzbe, čo s poukazom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj na právne názory vyslovené v rozhodnutiach Ústavného súdu pod sp. zn. III. ÚS 271/06; I. ÚS 6/02; I. ÚS 204/05 alebo I. US 217/05, je porušením jeho základného práva na osobnú slobodu a že je nedostatočné aj odôvodnenie napadnutého

rozhodnutia, sú jeho dôvody v rozpore s Trestným poriadkom účinným od 1. 1. 2006 a opierajú sa o judikatúru vzťahujúcu sa k starej právnej úprave.

Trestný poriadok účinný od 1. 1. 2006 totiž reagoval na čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky. Na rozdiel od pôvodnej úpravy Trestný poriadok účinný od 1. 1. 2006 upravil v ust. § 76 ods. 7 rozdelenie trvania väzby na jej časť v prípravnom konaní a na časť v konaní pred súdom.

Výslovne tiež upravuje rozhodovanie súdu o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste. Súdu plynie lehota samostatne a je povinný rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby podľa § 242 alebo podľa § 244 ods. 5 Tr. por.

Vzhľadom na uvedené navrhujem sťažnosť sťažovateľa B. B. zamietnuť.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľa upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

Sťažnosť v tejto veci pôvodne prijal na ďalšie konanie 30. októbra 2008 I. senát ústavného súdu v zložení Peter Brňák (predseda senátu), Mariana Mochnáčová a Milan Ľalík (sudcovia). V zmysle rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2009 účinného od 1. marca 2009 I. senát ústavného súdu tvoria sudcovia Marianna Mochnáčová (predsedníčka senátu), Peter Brňák a Milan Ľalík (sudcovia). Z uvedeného dôvodu vec prerokoval a vo veci samej rozhodol I. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru má každý právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;

b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;

d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;

e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa § 76 ods. 5 Trestného poriadku súdu plynie lehota väzby od podania obžaloby.

Podľa § 243 ods. 1 Trestného poriadku obžaloba podaná na súde pre zločin s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou osem rokov sa predbežne prejedná na verejnom zasadnutí.

Podľa § 244 ods. 5 Trestného poriadku ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd pri predbežnom prejednaní obžaloby vždy aj o ďalšom trvaní väzby.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu z 27. septembra 2007, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu z 30. augusta 2007. K porušeniu jeho práv malo dôjsť tým, že v období od 9. mája 2006 do 15. mája 2006 absentovalo súdne rozhodnutie o väzbe sťažovateľa, ako aj nedostatočným odôvodnením uznesenia krajského súdu z 27. septembra 2007.

Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, ale aj II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07).

Z uvedenej zásady vyplýva, že porušenie zákona v prípade rozhodovania o väzbe zakladá zároveň aj porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého po uplynutí lehoty, na ktorú bola jeho väzba uznesením okresného súdu z 12. januára 2007 predĺžená, t. j. po 9. máji 2007, mal okresný súd rozhodujúci o obžalobe podanej proti nemu rozhodnúť aj o ďalšom trvaní dôvodov jeho väzby. Keďže okresný súd o jeho väzbe nerozhodol, sťažovateľ považuje svoju väzbu od 9. mája 2007 za nezákonnú. Okresný súd rozhodol o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa oneskorene, a to až v súvislosti s predbežným prerokovaním obžaloby na verejnom zasadnutí 15. mája 2007.

Krajský súd v predmetnej veci postupoval v súlade s novým Trestným poriadkom účinným od 1. januára 2006, ktorý rozdelil trvanie väzby na jej časť v prípravnom konaní a na časť v konaní pred súdom. Podľa názoru krajského súdu plynie súdu *„lehota samostatne a je povinný rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby podľa § 242 alebo podľa § 244 ods. 5 Tr. por.“,* a preto navrhol sťažnosť sťažovateľa zamietnuť.

Ústavný súd pripomína, že v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 1 dohovoru nemôže byť titulom pre držanie vo väzbe znamenajúce obmedzenie osobnej slobody len skutočnosť, že bola podaná obžaloba, bez toho, aby sa o ďalšom trvaní väzby výslovne konajúcim súdom rozhodlo ešte predtým, ako uplynie lehota, na ktorú bola väzba v prípravnom konaní naposledy predĺžená (I. ÚS 6/02, I. ÚS 204/05, III. ÚS 271/06, I. ÚS 115/07). Samotná skutočnosť, že vec bola postúpená súdu, nie je postačujúca na splnenie kritéria „zákonnosti“ väzby v zmysle čl. 5 ods. 1 dohovoru a nemôže bez príslušného súdneho rozhodnutia odôvodniť ďalšie trvanie väzby (Stasaitis c. Litva z 21. marca 2002, § 59 až § 61).

Z ustanovenia § 76 ods. 5 Trestného poriadku vyplýva, že súdu plynie lehota väzby od podania obžaloby. Podľa pôvodného znenia tohto ustanovenia, ktoré síce nadobudlo platnosť, avšak ešte pred nadobudnutím účinnosti, teda pred 1. januárom 2006 bolo novelizované, bol súd povinný najneskôr do 15 dní od podania obžaloby rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby, ak o väzbe už nerozhodol podľa § 241 alebo § 243 Trestného poriadku. Treba povedať, že pôvodné znenie ustanovenia § 76 ods. 5 Trestného poriadku dávalo všeobecným súdom presne časovo vymedzenú povinnosť rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby. Takéto ustanovenie v podstate zodpovedalo už citovanej judikatúre ústavného súdu, resp. Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu.

Podľa názoru ústavného súdu aj pri súčasnom znení ustanovenia § 76 ods. 5 Trestného poriadku v prípade, že väzba bola predĺžená, je povinnosťou všeobecného súdu rozhodnúť po podaní obžaloby o ďalšom trvaní väzby, a to najneskôr do uplynutia termínu posledného predĺženia väzby v prípravnom konaní. Bez takéhoto rozhodnutia totiž nemožno

považovať väzbu za zákonnú, pretože táto sa nemôže zakladať iba na podaní obžaloby. Musí sa vždy opierať o rozhodnutie súdu.

Na uvedenom zásadnom stanovisku nemôže nič meniť skutočnosť, že v konkrétnej veci bola väzba v prípravnom konaní predĺžená naposledy do 9. mája 2007 a obžaloba bola podaná okresnému súdu 13. apríla 2007. Pokiaľ v takejto situácii pre krátkosť času alebo zložitosť veci nie je možné, aby súd naštudoval spis a o ďalšom trvaní väzby rozhodol, potom musí byť obvinený prepustený z väzby. Inak povedané, prokurátor by mal podať obžalobu s takým časovým predstihom, aby súd mal objektívne možnosť včas rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby, a tak zaistiť jej kontinuitu. Ak podá obžalobu tesne pred skončením lehoty väzby v prípravnom konaní, musí počítať s prepustením obvineného z väzby.

V súlade s § 192 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku bol krajský súd v predmetnom konaní povinný preskúmať správnosť výrokov napadnutého rozhodnutia, ako aj správnosť postupu konania predchádzajúceho jeho vydaniu. Vzhľadom na to ústavný súd nemohol prihliadnuť ani na argumentáciu krajského súdu, podľa ktorej sťažovateľ mal namietať nezákonnosť svojej väzby z dôvodu uplynutia lehoty väzby v prípravnom konaní v rámci opravného konania, resp. v podanej sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti uznesením krajského súdu z 27. septembra 2007 boli porušené základné práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj právo podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Keďže ústavný súd konštatoval porušenie v sťažnosti označených práv sťažovateľa v súvislosti s absenciou rozhodnutia súdu o jeho väzbe po uplynutí lehoty, na ktorú bola okresným súdom v prípravnom konaní predĺžená, nepovažoval za potrebné preskúmavať, resp. ďalej sa zaoberať ďalšími námietkami sťažovateľa uvedenými v jeho sťažnosti.

III.

Podľa čl. 127 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo

slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd zistil, že uznesením krajského súdu z 27. septembra 2007 došlo k porušeniu sťažovateľových základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru. Podľa zistenia ústavného súdu bolo konanie v trestnej veci sťažovateľa právoplatne skončené uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 105/2007 z 26. februára 2008, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 30 T 51/2007 zo 4. októbra 2007 a ktorým bol uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov. Z uvedeného vyplýva, že v čase rozhodovania ústavného súdu už existoval iný titul obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa, ktorým je rozsudok okresného súdu zo 4. októbra 2007 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 105/2007 z 26. februára 2008, v dôsledku čoho sa stal návrh rozhodnutia sťažovateľa v časti, v ktorej navrhoval zrušenie uznesenia krajského súdu z 27. septembra 2007, bezpredmetným.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 13 ods. 3, § 14 ods. 1, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, v zásade nie je oceniteľný peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2007 v konaní pred

ústavným súdom predstavovala sumu 98,59 € (2 970 Sk) a hodnota režijného paušálu sumu 5,91 € (178 Sk).

Ústavný súd právnemu zástupcovi sťažovateľa za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci a písomné podanie ústavnému súdu v roku 2007) priznal trovy konania pozostávajúce zo súčtu odmeny za úkony právnej služby v sume spolu 197,17 € (98,59 € x 2), úhrady režijného paušálu v sume 11,82 € (5,91 € x 2) a 19 % DPH v sume 39,71 €, spolu teda v sume 248,70 €.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2009